

1.

Lisa stak haar hoofd om de hoek van de deur en waarschuwde: 'Ik ga hem nú halen!'

Het teken voor Ellen, Eef en mij om rechtop te gaan zitten en de gang goed, maar vooral onopvallend in de gaten te houden. Vandaag zouden de laatste twee kandidaten voor de functie van directeur bij Building International op gesprek komen. Eén van deze twee heren zou mijn nieuwe baas worden!

Normaal gesproken haalden wij de sollicitanten op, zoals het goede secretaresses betaamt. Helaas vond Menno, directeur van Building Nederland, dat te veel eer. De enige die hij vertrouwde was zijn eigen secretaresse, Chantal, maar zij had vanochtend een training. Zelfs de koffie hoefden we niet te brengen.

Menno's arrogantie was binnen het hele bedrijf berucht. Door hem kon je jezelf heel klein voelen. Wilde je Menno spreken, dan had je een aardig doorzettingsvermogen nodig. Als het je al lukte om via de allesbepalende Chantal een afspraak te maken, dan moest je op het vereiste tijdstip eerst door Chantals kamer voordat je uiteindelijk in zijn domein belandde.

Omdat veel goedbetaalde leidinggevendenden een kamer hadden aan de gang die leidde naar Menno's onderkomen, werd deze ook wel 'het Gouden laantje' genoemd.

Mijn kamer lag, als een dissonant, centraal in het midden hiervan. Gelukkig deelde ik de ruimte met twee collega-secretareses. Ons secretariaat was voor veel medewerkers een dankbare plek om even het hart te luchten. Dat gold ook voor Lisa, hoofd Logistiek. Het was haar verantwoordelijkheid, dat de benodigde bouwmaterialen op het juiste moment op de juiste plek waren, zowel in het binnenlands als buitenland. Een stevige functie. Zo ontoegankelijk als Menno was, zo makkelijk was Lisa. Iedereen kon altijd bij haar terecht. Met haar wat lompe bewegingen en donkere mannenstem paste ze prima in de bouwwereld. Ze werd op handen gedragen door het gros van haar collega's, waaronder ikzelf.

Lisa had beloofd dat ze ons uitgebreid zou informeren na afloop van de sollicitatiegesprekken. Deze waarschuwing vooraf was dus een extraatje, zoals je van haar kon verwachten.

Maar beide keren dat we onze blikken verwachtingsvol naar de gang richtten om een glimp van de sollicitanten op te vangen werden we teleurgesteld. Hoeveel zag je nu een deuropening lang? Voor je je nek had omgedraaid was mister X alweer achter de tweede deurpost verdwenen.

Er zaten nog geen vijf minuten tussen het laatste gesprek en Lisa's komst naar het secretariaat. Ze keek even achterom en deed vervolgens snel de kamerdeur dicht.

‘Nou, het gaat nog een harde dobber worden!’

We zogen haar woorden zo gulzig op, dat Lisa steeds sneller ging praten.

‘Die eerste vent vond ik niet echt inspirerend. Een beetje zo’n saaie sul. Maar wel met onwijs veel kennis van het bouwwereldje.’ Ze trok een geleerd gezicht. ‘En die tweede, dat was precies het andere uiterste. Een makkelijke prater met een lach waardoor z’n hele gezicht openbreekt. Zo’n man die je met zijn charmes de ene na de andere opdracht ziet binnenhalen,’ zuchtte ze. ‘Nou ja, we zijn er eigenlijk niet goed uit, maar meestal zijn de vlotte babbelaars in het voordeel.’

Ze keek hierbij zo hemels, dat ik wel wist naar wie haar voorkeur uitging. Ook Ellen zag ik oplichten, terwijl ze de in haar ogen enige vraag stelde die ertoe deed: ‘Is ie getrouwd?’

Eef keek Ellen arrogant aan. Wat een uitersten van kamergenoten had ik toch. Ellen vijfendertig jaar, single en ongegeneerd manziek. Daarnaast Eef, die ik met haar net twintig eerder naar een klooster zag vertrekken dan dat ze mannen...